

CATECHISMUS ZONDAG 22 VRAAG 57 (VERVOLG)

Ds. D. Chr. Overduin 29 januari 1989

Catechismus zondag 22 vraag 57 (vervolg)

Schriftlezing : Job 19 : 23 - 27
 1 Korinthe 15 : 12 - 26

Zingen : Psalm 89 : 19
 31 : 15
 115 : 7,8,9
 31 : 17

De 22e Zondag.

VRAAG 57: Wat troost geeft u de *opstanding des vleses*?

ANTWOORD: Dat niet alleen mijn ziel na dit leven van stonden aan tot Christus, haar Hoofd, zal opgenomen worden, maar dat ook dit mijn vlees, door de kracht van Christus opgewekt zijnde, wederom met mijn ziel verenigd, en aan het heerlijk lichaam van Christus gelijkvormig zal worden.

THEMA: IK GELOOF DE OPSTANDING VAN HET VLEES

1. OPNAME

2. OPWEKKING

3. VERHEERLIJKING

Verleden week heb ik gezegd: Beschouw het maar als een inleiding op dat artikel van het geloof in de opstanding van het vlees.

We hebben toen gelet op verschillende dingen die er rechtstreeks mee te maken hebben: Verhouding ziel-lichaam, die éne mens; afwijkende meningen daaromtrent genoemd, en zijn toen eigenlijk niet toegekomen aan het antwoord zelf dat de Catechismus geeft. En daarom wilde ik daar nu een ogenblik op letten.

Onze eerste gedachte was: Opname.

"Dat niet alleen mijn ziel na dit leven, van stonde aan tot Christus haar Hoofd zal opgenomen worden".

Niet alleen. Maar ik wil het er toch wel bij betrekken, al is dat het niet alleen. Het hoort er ook bij, het is er zeker bij.

Verleden week heb ik die moeilijke problemen genoemd, die aanleiding zijn geweest tot zoveel verschillende gedachten, ook onder de christenheid. Hoe sommigen hebben gedacht aan een totale dood van de mens, omdat hij een ondeelbare eenheid vormt, die van God een adem des levens heeft ingeblazen gekregen. Anderen denken weer aan een soort schemertoestand, waar de zielen na de dood zich zullen bevinden. En we hebben ook gehoord dat daar natuurlijk wel een zekere kracht in schuilt, in die gedachten. Omdat God inderdaad niet tegen een lichaam zegt: "Gij zult tot stof wederkeren". Ook niet tot een ziel, maar tot een méns. Maar nu is het ook tijd om iets te

CATECHISMUS ZONDAG 22 VRAAG 57 (VERVOLG)

noemen van de andere kant.

Het is natuurlijk begrijpelijk dat degenen die zeggen dat wij na onze dood niet meer bestaan, en dat wij naar ziel en lichaam weg zijn, of rusten op de slaapstede, vanuit Gods oog gezien. En dat we dan met de opstandingsmorgen opeens compleet weer tevoorschijn komen. Het is wel begrijpelijk dat die mensen zeggen: "Lees het Oude Testament. Dan wordt het zo duidelijk dat die Oud-Testamentische gelovigen zo radicaal hebben gedacht en geschreven over de dood. Dat ze zo'n ontzettend grote waarde hebben gehecht aan het leven hier en nu. En dat je zo'n angst tegen komt, zo'n afweer, zo'n vrees tegen de groeve, tegen het niet meer zijn. Het graf dat U niet zal loven, maar de levenden, die zullen U loven, zoals ik heden doe, zegt Hiskia". Het is te begrijpen dat de mensen die zeggen: "De mens houdt bij de dood op", daar de aandacht op vestigen.

Maar wat ik hen toch wel een beetje kwalijk neem is dat men dan net doet alsof, ook in het Oude Testament, er helemaal geen sprake is van die verwachting direct na het leven.

Ik weet wel, bij Job, wat ons is voorgelezen, daar is sprake van een opstandingsverwachting. Als hij zegt: "Ik zal uit mijn vlees God aanschouwen". Maar als we nu, in het licht van het nieuwe denken aan het Oude Testament, en de Heere Jezus spreekt tegen de Sadduceërs die de opstanding loochenen: "Jullie hebben het toch ook over de God van Abraham, Izak en Jacob? Is God dan een God der doden, of is Hij een God van de levenden?"

Je kunt God niet vereenzelvigen met dood of doden. En daarom, al wordt dat weggeredeneerd, toch vind ik het een heel sterk gegeven. Dat Jezus zegt dat God een God is van de levenden, en niet van de doden. Dat ze Hém leven.

Als de Heere Jezus spreekt in de gelijkenis van de rijke man en de arme Lazarus, dan kun je zeggen: "Dat is maar een gelijkenis". Dus met andere woorden, dat moet je niet helemaal letterlijk nemen, want dat klopt niet. En inderdaad is dat zo, je kunt in een gelijkenis niet alles letterlijk nemen.

Bijvoorbeeld: Dat je vanuit de hel in de hemel kan kijken, en vanuit de hemel met de hel praten. Dat zal in werkelijkheid zo wel niet zijn. Maar iets anders is, zou de Heere Jezus in die gelijkenis - wat ook een beeld ergens van is - dan onwaarheid hebben gesproken? Zou het echt maar denk-beeldig zijn als Hij zegt: "En Lazarus stierf, en werd van de engelen gedragen in Abrahams schoot. En de rijke man stierf ook, en hij sloeg zijn ogen op, zijnde in de pijn. En hij zag van verre Abraham, en Lazarus in zijn schoot". Kun je dan zeggen dat dat maar denkbeeldig is? En als de Heere Jezus zegt tegen Zijn discipelen: "Mijn vrienden, vreest niet voor degenen die het lichaam kunnen doden, en daarna niet meer. Maar vreest veelmeer Hém, Die de ziel kan verderven in de hel".

Daar spreekt de Heere Jezus toch ook duidelijk van de mogelijkheid om die onafscheidbare eenheid van ziel en lichaam, toch onderscheidenlijk te benaderen. "Vrees veelmeer Hém Die ook de ziel kan verderven".

Als je dan verder gaat in de lijn van de Schrift - en ik houd niet zo van die manier van argumenteren zoals de Jehova-getuigen dat doen, die met een tekst aan komen slepen, uit zijn verband vaak - maar in de lijn van de Schrift, dat trekt mij het meest.

CATECHISMUS ZONDAG 22 VRAAG 57 (VERVOLG)

Als nu Paulus zegt: "Ik weet niet wat ik moet begeren. Enerzijds is het goed dat ik hier ben, dat ik in het vlees ben, dat ik bij jullie ben". Daar ziet hij een voordeel in, dat hij de boodschap van het heilig Evangelie mag verkondigen. Hij zegt: "Anderzijds, ik word van twee kanten gedrongen. Want er is ook dat verlangen om ontbonden te worden en met Christus te zijn. Dat is verreweg het beste".

Als je nu in alle eerlijkheid zulke woorden leest, komt het dan in je gedachten op om te denken: Ja, hij bedoelt dat ik dan straks, als de wereld vergaat, bij Christus zal komen. Of voel je aan - zo voel ik het - dat daar die levenslijn doorheen loopt. Die levenslijn die hier met Christus verbond. En die verbintenis zal nooit verbroken worden. Want die in de Zoon gelooft, die hééft het eeuwige leven. Die komt niet alleen niet in het oordeel of in de verdoeming, maar die komt ook niet in een schimmenrijk, in een dodenrijk. Er zal direct een opname zijn bij Hem, en naar Hem.

Ik noem maar wat, anders zou Elia, neem dan ook Mozes en Henoch, en de engelen, en de Heere Jezus uiteraard, dat zouden dan de enigen zijn die werkelijk nog bestaan. En de rest zou alleen maar bestaan in de herinnering van God. In Zijn gedachten, waardoor Hij ze straks allemaal zal opwekken.

Ik vind dat wij dan de geest van de Schrift, de adem van de Schrift tekort doen. En dan kun je nog zoveel teksten aanhalen, sombere teksten, naar het lijkt, van dat graf en van die put en van die gesloten mond, enzovoorts. En van 'een verzameld worden tot je vaders'. Er staat niet bij dat hij in de hemel gekomen is. Of Daniël: "Ga heen in uw lot, en gij zult rusten tot het einde der dagen". Dat kun je wel zeggen, maar de Schrift zegt meer! En de Schrift wordt gaandeweg duidelijker. Zeker in de nieuwe bedeling, waarbij Christus als Triomfator over dood en graf is opgestaan.

Daarom ziet Johannes - het klinkt een beetje eigenaardig - de zielen die bij God zijn. Hij ziet al een schare in de hemel. Hij hoort ze roepen: "Heere, hoe lang wreekt Gij het bloed niet van degenen die op de aarde zijn?"

Die moordenaar aan het kruis, die is écht in het paradijs.

Het is wel een handigheidje om die komma te verplaatsen en om te zeggen: "Je kunt net zo goed lezen: Heden zeg Ik u, gij zult met Mij in het paradijs zijn". Het doet mij zo kunstmatig aan. Om je eigen stelling te bewijzen.

Waarom niet dwars door de dood heen: "Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn". Waarom niet met de zanger van de oude dag, als hij alles ziet wegsterven, wijzen en dwazen, rijken en armen, maar als hij zegt: "God neemt mij op in Zijn heerlijkheid". De bedoeling hierachter bij mij en bij het Woord is niet om de mens als het ware te beveiligen. Door hem dan zagezegd blij te maken met: Ja, direct na dit leven, van stonde aan, wordt hij opgenomen. Dus mamma of pappa die gestorven is, die is bij de Heere. Het gaat er mij niet om om dát veilig te stellen. Maar het gaat mij daarom, het doet de eer van God en van Christus tekort. Want in Hem en met Hem en door Hem is het leven en de onverderfelijkheid aan het licht gebracht. En daarom mogen we elkander troosten. Niet alleen om straks altijd bij de Heere te mogen zijn, maar ook dat we mogen spreken van een ont-binding. Waarbij de geest of de ziel, of het leven, hoe je het ook noemen wilt, ontbonden wordt van de dood en van de zonde, en van alles wat te maken heeft met ons aardse bestaan, en die rechtstreeks, van stonde aan, bij de Heere komt.

Hebben veel van Gods kinderen ook in hun laatste ogenblikken niet een glans van

CATECHISMUS ZONDAG 22 VRAAG 57 (VERVOLG)

blijdschap op hun gezicht gekregen? Soms als ze geen woord meer konden uitbrengen. Alsof ze met gebroken ogen, alsof de ogen van hun ziel dat ver gelegen land hebben aanschouwd? Dat ze van verre de poorten hebben zien opengaan? Met een glimlach mochten heengaan naar de Heere Jezus toe?

Ik heb het bij vorige gelegenheden ook wel aangehaald, maar dat geeft niet, de herhaling is niet verkeerd. Uiteindelijk zijn we altijd 'op herhaling'. Maar mij trof het zo, in een boekje met brieven over dood, lijden en sterven van die man met zijn kinderen om het bed. Die op het laatste moment zo'n blijdschap kreeg dat hij riep: "Kinderen, vrouw, klap in de hand, de poort gaat open, de poort gaat open!"

Zo gaat het niet bij iedereen, hoor. Je moet dit niet als een soort ijk zien, dat het dan echt is. Maar het gebeurt! Het gebeurt écht dat men zo bij bewustzijn, in die vrede van het hart ontslaapt, dat men dwars door de nevels van de dood heen reeds het zingen hoort aan de andere kant, die dichterbij is dan wij denken.

En dan is het wél een grote troost. Dan mogen we daaruit, omdat Jezus Christus nu zo'n groot werk heeft verricht, door Zijn dood de dood overwonnen. Daarom mogen we tegen het kind dat moeder moet missen, of vader moet missen, en waarvan wij mogen geloven dat zij verlost zijn, zeggen: "Vader of moeder, broertje of zusje, is nu voor eeuwig gelukkig, die leeft".

Jezus beval Zijn geest in de handen van de Vader. En die geest is daar ook geweest, daar hoef je niet aan te twifelen, in de bescherming van de Vader. Zo zal ook de geest van Gods kind, van stonde aan tot Christus haar Hoofd, worden opgenomen.

En dan is het verblijdend. Dan is het niet een 'zoethoudertje'. Nee, dan mogen we echt ook denken, in de herinnering aan zovelen die ons zijn voorgegaan, dat we ook - hoewel we elkaar op aarde moeilijk kunnen missen - maar dat zij het beter hebben dan wij. Dat zij geen verlangen hebben om terug te komen. En dat zij wachten op de overigen die zullen binnenkomen.

En al zijn ze nog maar ten dele volmaakt, ze zijn nog geen mensen, toch hebben ze daarvan geen verdriet. Maar ze wachten met al de zalige geesten op de vereniging met het lichaam. Om weer mens te zijn voor Gods aangezicht. Ook om weer mens te zijn op aarde. Op de nieuwe aarde die de Heere zal maken.

O, als dat er nu niet was? Dan kun je wel zeggen: Maar als je dan sterft en je bent er niet meer, dan weet je toch van niets. Ja, maar het doet mij pijn omdat ik geloof dat wij de Heere Jezus daar - door zo te denken - verdriet mee doen. Dat de Heere Jezus als het ware zegt: "Denk je er zo over?"

Het is geen stuk waar de zaligheid mee staat of valt, dat zeg ik erbij. Met zulke gedachten staat of valt de zaligheid niet mee. Maar ik vind wel dat we de gemeente van de Heere Jezus Christus van een grote troost beroven, als we menen dat niet meer te mogen zeggen: "Waar zijn onze doden nu? Ze zijn naar de geest bij Hem, ontbonden en van zorg ontslagen. Hem roemende, Die ze blijdschap geeft".

Overigens, moet ik zeggen, het is voor ons moeilijk voor te stellen. Heel moeilijk. En dat weet de Heere ook. Daarom denk ik dat er hier op aarde een gordijn is, waar wij niet achter kunnen kijken. Maar aan de andere kant is er genoeg in de Schrift geopenbaard

CATECHISMUS ZONDAG 22 VRAAG 57 (VERVOLG)

om ons met blijdschap te doen gedenken: Zij leven Gode.

Dan kun je zeggen: "Maar het verdriet van het gemis?" Dat is inderdaad zo. Het verdriet van het gemis, komt een mens dat te boven? Ik weet niet wat ik daarvan zeggen moet. Ik denk van niet.

Als je nu samen als man en vrouw oud wordt, dan kun je elkaar niet missen. Als je jong bent - ik bedoel met jong, een kind - dan kunnen vader en moeder je niet missen. En jij kunt vader en moeder niet missen. Als je op middelbare leeftijd bent, en de vrouw moet de man, of de man moet de vrouw missen, dan kun je elkaar eigenlijk ook niet missen.

Ik kan het zo goed indenken. Ik heb het wel eens meegemaakt, een hele oude buurman en een oude buurvrouw, die een dag na elkaar stierven. Ze werden samen, gelijk begraven. Dat is wel heel bijzonder. Dat gebeurt ook niet altijd. Maar het is wel een zegen als er een toevorst mag zijn.

Want zolang je hier op aarde bent, wil je ook graag bij elkaar blijven. Tot een hand en voet voor elkaar zijn.

Zuster Kroon hoopt morgen 80 jaar oud te worden. Ze zijn nog bij elkaar, vader en moeder, en nog kinderen. Dan kun je zeggen: "Nu ja, 80 jaar, dan heb je toch eigenlijk wel lang genoeg geleefd". Ja, maar je bent er nog. En als je dan samen mag zijn, al ben je zwak, dan is dat ook een zegen van de Heere God. Zeker als het leven niet een ondragelijke last vormt. Dan kan ik me zo indenken dat je als man en vrouw elkaar aankijkt met verwondering, en tegelijkertijd ook blijdschap: "We zijn er nog".

Maar hoewel dus dat verdriet om gemis, begrijpelijk en Bijbels is, heeft ieder christen die gelooft toch een boodschap van Godswege, ook midden in de scheiding: De verbinding blijft. Vrouw of man bij Hem, en we zullen eeuwig Zijn lof vermelden, ook samen zijn. Al is het dan anders dan op deze aarde.

Ik hoop ook dat dat tot troost mag zijn.

Nu staat er in dat stukje: "Opgenomen wórden".

Dat duidt aan onze hulpeloosheid. Dat is toch zo echt waar. Je kunt allerlei woorden in de Bijbel vinden waar dat uit blijkt. Die lijn van gevonden wórden, bekeerd wórden, gered wórden, behouden wórden, vergeving ontvángen, opgenomen wórden.

Weet je wat dat betekent? God zal het Zelf doen, en moeten doen. Maar Hij zál het dan ook doen. Hij heeft het niet aan u en aan mij overgelaten om even naar de hemel te vliegen. Nee, als wij sterven, wat zijn we dan echt hulpeloos. Wij kunnen onze geest, onze levensadem, onze ziel, niet vasthouden.

Je leest het zo vaak dat iemand tot het laatst toe strijd geleverd heeft. Maar tenslotte moet hij het opgeven. En zoals je nu aan de buitenkant ziet het lichaam wat niet meer kan, denk je dan dat de geest, de ziel, wél zou kunnen?

Ten eerste heeft die ziel nodig om in één punt des tijds alles te verliezen wat verkeerd is. Een metamorfose. Om alleen vervuld te worden met Gods licht. Je leest van Lazarus: De engelen droegen hem in Abrahams schoot. Die strumpelaar zou er niet kunnen komen. Maar daar hoeft je nu geen zorgen over te hebben, geliefden. Want de Heere zal Zijn kinderen opnemen. Je hoeft niets meer te doen. Jezus zei: "Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest".

Je kunt wel begrijpen, de boze geesten zouden graag jouw geest vasthouden. Die zouden graag de intocht en de opname willen beletten. Misschien dat je het dan nog

CATECHISMUS ZONDAG 22 VRAAG 57 (VERVOLG)

beter zou kunnen zien, als je aardse ogen breken, wat een legio boze machten er op de been is om je mee te nemen. Maar daar hoeft je niet bezorgd over te zijn. De satan krijgt geen enkele kans. De Vader heeft legioenen engelen, gediensdige geesten, die zich als een wacht om je heen zullen scharen, en brengen bij de Heere God.

Opgenomen worden. Het klinkt zo hulpeloos. Maar het is tegelijk de kracht van het geloof: Hij doet het! Je hoeft er niet meer voor te zorgen: "Heere, in Uw handen beveel ik mijn geest. Ik kan niet gaan of staan, maar wilt U mij er brengen".

Ten tweede: Opwekking.

"Maar", staat er, "dat ook dit mijn vlees door de kracht van Christus opgewekt zijnde, weer met mijn ziel verenigd zal worden". Dit mijn vlees!

Ik denk dat de opstellers hebben gedacht aan Job 19: Ik zal uit mijn vlees God aanschouwen, Welke ik voor mij aanschouwen zal, en niet een vreemde. En dat ze gedacht hebben aan Jesaja: Uw doden zullen leven, ook mijn dood lichaam. Waakt op en juicht, gij die in het stof woont. Want uw dauw zal zijn als een dauw der moeskruident, en het land zal zijn overledenen uitwerpen.

Opwekken. Daarom kun je bij het lichaam niet spreken van 'groeien'. Als je nu een zaadje in de aarde doet, van boom of plant, dan gaat dat groeien in de donkere schoot van de aarde. Het komt tevoorschijn. Maar die kiemkracht hebben wij niet. Wel wordt er een psychisch, een natuurlijk lichaam, gezaaid. Maar het groeit niet op. Heb je daar wel eens aan gedacht? In die zin mag je niet aan het kerkhof denken. Het is wel een zaaiakker, maar er zit geen groei meer in. Er is geen verwachting dat, als het ware, uit die pit nog iets zal opkomen. Dat kan wel bij een boom. Als die omgehakt en weggehakt wordt, dan kan uit de wortel een takje opkomen, van de reuk der wateren. Maar een man, zegt Job, die gestorven is, die blijft liggen. Die weet niets meer. Die komt niet meer tevoorschijn. Die groeit niet meer op.

Wat dat betreft zijn wij, op onszelf gezien, reddeloos. Je zou hoogstens kunnen zeggen: Hij leeft door in zijn nageslacht. Maar dat is toch anders.

Daarom staat er: Een natuurlijk lichaam wordt er gezaaid, en een geestelijk lichaam wordt er opgewekt. Niet geoogst, maar opgewekt. Dat duidt een daad van God aan. Dat Hij zal roepen met grote stem: "Kom uit, gij levenden en gij doden". En de zee gaf haar doden, en het graf geeft haar doden, alles komt tevoorschijn. Maar dat is een daad van God. Dat ligt niet in onze menselijke natuur besloten. Dat hebben wij niet. Wij vergaan tot stof, en er blijft weinig over dan de elementen, van waaruit wij zijn opgebouwd.

"Maar nu, dat ook dit mijn vlees, door de kracht van Christus" Hij is de Eersteling. Hij is de opstanding en het leven. Hij heeft van de Vader alle macht gekregen, in de hemel en op de aarde.

Daarom, van de mens uit mag je gerust zeggen: Er komt niets van terecht. Al die mooie dingen van die dichters, die hebben het over 'verder leven in de vogeltjes die fluiten en de bloemetjes die bloeien'. Die leven niet echt verder, nee. Wij moeten werkelijk vasthouden daaraan: Door de kracht van Christus. Zal bij Hem iets onmogelijk zijn? Hij die riep: "Licht", en er was licht. Hij die hemel en aarde geschapen heeft, en nog onderhoudt.

Daarom moeten wij ons niet druk maken om al die stemmen buiten ons, en misschien ook in ons, die zeggen: Nu, die stofjes, hoe kan dat nu? Nee, dat is de sprake van het

CATECHISMUS ZONDAG 22 VRAAG 57 (VERVOLG)

ongeloof. Dat is die mens, die uit de aarde aards is. Hij heeft wel gelijk, bij hém vandaan. Bij óns vandaan is het ondenkbaar. Maar dat is toch juist het allerheiligst geloof, dat zich richt op de levende God? Hij kan en wil, en zal in nood, zelfs uit de dood zal Hij redden. Dat zal de Heere doen.

Soms denk ik: Ik wou dat de Heere het nu eens gelijk zou doen. Maar dat mag niet, dat is menselijk, zo mag je niet denken. Daar zit bij mij altijd een menselijke kant in, bij jullie natuurlijk ook, maar bij mij denk ik nog erger. Dan denk ik: Wat zullen die mensen allemaal op hun neus kijken, als het nu eens echt gebeurde. Als het niet te lang meer duurt, maar dat het gebeurt. En dat het alvast maar zover is. En dat de laatste vijand die teniet gedaan wordt, die dood, weggedaan zal worden door God.

Maar zo mag je eigenlijk niet denken, want wij hebben lijdzaamheid van node. En wij hebben ook van node om te bedenken dat we eigenlijk zelf niets waard zijn. En bij een klein windstootje vervliegen, en geen raad weten van angst. Dat wij nodig hebben de mantel en de gerechtigheid van de Heere Jezus Christus. Anders zijn we nergens. En dat Hij ons alle angst en twijfel af zal nemen. Zodat we onbevreesd zullen gaan zingen: "Daar komt de Koning. Zo moge de Koning eeuwig leven". Maar dat het blijdschap zal zijn, nou, daar ben ik zo van overtuigd. Ik denk er altijd te menselijk over, nu ja, dat kan ook niet, alles vliegt in brand, we worden opgenomen, de Heere tegemoet in de lucht. Maar anders dan denk ik dat iedereen die wat had, die de Heere toe mag behoren, en die bij Hem hoort en naar hem toe mag gaan, en verlost mag worden, die zou al was het maar een deksel, hij zou gaan slaan en springen van grote blijdschap: "Het is zover!" En dat de Heere dan alles goed zal maken. Want zoals we nu zijn kunnen we toch niet in de hemel zijn, dat begrijp je ook wel. Er moet iets gebeuren. Het moet door de dood heen.

Je zou zeggen: Het móét afgelegd worden, er móét iets afgelegd worden. Want op dit moment, als er nu niets anders gebeurt, wat moet dan een mens in de heerlijkheid doen? Daar zou hij helemaal niet geschikt voor zijn ook. Hij zou terug verlangen naar de aarde, net zoals het volk naar Egypte terug verlangde. Maar de wetenschap dat de Heere alles mee zal brengen, álles, zodat je niet hoeft te twifelen dat je ooit in de eeuwigheid één seconde - die heb je dan niet meer, die secondes, maar bij wijze van spreken - zou denken: Hè, nu zou ik nog wel weer eens terug willen, nee. "Verzadiging van vreugde is voor Zijn aangezicht, lieflijkheden zijn aan Zijn rechterhand, eeuwiglijk".

Christus zal door Zijn kracht, waarmee Hij de duivel en de dood heeft overwonnen, dit stof, dit vlees, die zelfde samenstelling, opwekken. En dan zal op één moment die geest, die ziel die bij de Heere is, die zal er weer in zijn. En het zal weer een compleet mens zijn. Nog anders als Adam en Eva, maar het zullen mensen zijn met hun eigen stempel, met hun eigen plaats. Wat God er in gelegd heeft.

O geliefde gemeente, wat is dat groot: Met mijn ziel verenigd, één mens. Dat heeft nu God ook bedoeld als Hij zegt: "Zo lief heb Ik nu de wereld, dat Ik Mijn eniggeboren Zoon gegeven heb, opdat een ieder die in Hem gelooft niet verderve, maar eeuwig leven hebbe". Waar Adam niet aangekomen is, in die onvalbare, nog heerlijker volheid van leven, daar zal de kerk uit vrije goedheid wél aan mogen komen. Onvalbaar, zondeloos. Eeuwig als mensen voor Zijn aangezicht. God heeft dan toch de overwinning behaald. Het grote doel van God, in Zijn rechtvaardigheid en in Zijn barmhartigheid, zal dan zijn bereikt.

CATECHISMUS ZONDAG 22 VRAAG 57 (VERVOLG)

En dat is zo geheimenisvol. Want God is in Christus - Hij was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende - maar Hij is ook in Christus. Dat betekent, ik geloof vast dat Christus de eeuwige verbinding zal vormen voor de kerk met God Drieënig. In Hem, die een waarachtig en rechtvaardig mens is, zal God ook in die eeuwigheid zichtbaar en tastbaar tegenwoordig zijn. Paulus zegt: "Wij zullen Hem zien, zoals Hij is". Echt zoals Hij is. Met eerbied gezegd: Hij zal aangeraakt kunnen worden. Zo reëel, zo concreet zal Hij er zijn.

O, wat heeft de toekomst nog verborgen? Wat is er nog een erfenis te wachten? Het is niet om te zeggen. Omdat we uit de aarde aards zijn, omdat we nu nog, en het natuurlijke is eerst, daarna het geestelijke. Het natuurlijke is nu. Dat betekent, zoals we nu nog zijn. Zoals we nu zijn, is het niet voor te stellen hoe het dán zal zijn, als het geestelijke aan de orde is. Als we dat zouden kunnen, nou dan zou er geen houden aan zijn. Dan zou werkelijk ons hart bezwijken van verlangen. Ons leven zou als het ware in één keer verder verteren, om bij de Heere te zijn. Als we dat zouden kunnen, dat we erbij zouden kunnen. Maar nu kunnen we er niet bij. Het is te groot, het is te wonderbaar.

Dan zal dat lichaam, die mens eerst compleet, volmaakt, met zijn eigen mond en stem de Heere loven en prijzen. En met zijn eigen oren het Lam horen spreken. Het zal met zijn eigen ogen zien wat God heeft bereid degenen die op Hem wachten.

"Aan het heerlijk lichaam van Christus gelijkvormig."

Daar hebben we een klein ingangetje voor onze gedachten. Waarom? Omdat de Heere Jezus na Zijn opstanding nog een poosje op aarde geweest is, veertig dagen. Hij is daarna nog heerlijker geworden. Zoals Johannes Hem ziet in de Openbaring. Hij viel als dood aan Zijn voeten.

Maar toch, na de opstanding hebben we toch een indruk hoe dat verheerlijkt lichaam is. Hij kón nog wel wat eten, maar het hoefde niet. Hij kón de deur nog wel open doen, maar het hoefde niet. Hij kón wel lopen zonder moe te worden, maar het hoefde niet. Hij kon ook in één ogenblik weg zijn, uit het gezicht. Daar hebben we een kleine inleiding in dat verheerlijkt lichaam.

De discipelen hebben het gemerkt. Aan de ene kant: "Kijk eens, ik ben toch vlees? Een geest heeft toch geen beenderen? Geef eens wat om te eten". En Hij at het voor hun ogen. "Waarom zijn jullie zo ongelovig? Ik ben het Zelf. Kijk, de tekenen van de nagelen". Maar tegelijkertijd was het ook ánders. Hij was ook ánders. Als sommigen Hem té hartstochtelijk vast wilden houden, dan zei Hij: "Ik vaar op naar Mijn Vader en uw Vader, Mijn God en uw God. Het kan niet meer zo blijven, Ik ben veranderd, verheerlijkt". En dat hebben ze gemerkt. Tot op het laatst toe, toen ze met zovelen op een berg waren in Galilea. Velen bogen zich voor Hem neer in eerbetoon, maar ook sommigen twijfelden. Ze konden het niet beslaan, het was toch anders.

Zo ook op de hemelvaartsdag, als Hij voor hun ogen opstijgt. Niet meer door aardse wetmatigheden gebonden. Kijk, daar zien we iets van de verheerlijking. Maar zo zullen nu al Gods kinderen aan dat verheerlijkt lichaam gelijk worden. Hun oudste Broeder, vlees van ons vlees, been van ons gebeente, om in die heerlijke staat God eeuwig te loven en te prijzen.

Wat is dat groot. De laatste vijand die teniet gemaakt wordt, schreef Paulus, is de dood.

CATECHISMUS ZONDAG 22 VRAAG 57 (VERVOLG)

De laatste vijand. Het is het restant. Het is een vijand. God is de Vijand van de dood. De dood moet en zal het verliezen.

Maar dat eerste stuk, die eerste vijand, dat zijn wij eigenlijk zelf. Want wij zijn van nature vijanden van God, en doodgevallen. Maar die is veroordeeld op Golgotha. Die is aan het hout des kruises gestorven, die is begraven. Nu alleen nog de laatste vijand, de nasleep zou je zeggen, waar wij nog in zitten. Van de geestelijke dood en van de lichamelijke dood. Hij wordt teniet gedaan.

Daarom, geliefde gemeente, wat er ook gebeurt, al voel je je uit de aarde aards, al heb je misschien al de brief gelezen, zoals van Oosterzee schreef:

'De dood heeft mij een brief geschreven.

Ik las hem op een dorrend blad,
dat door de stormwind voortgedreven,
op 't vensterglas zat vastgeplakt:

"Kom wandelaar, haast uw schreden,
de avond is gedaald".'

Om dan niet te verschrikken, maar te mogen blijven getuigen: "Jezus Christus lééft! En Hij heeft gezegd dat ik ook zal leven. Gestorven voor mij, zal mijn zwanezang zijn".

Daarom is het groot als iets van deze waarheid, dat geloof in de opstanding van het vlees, juist in het uur van de afbraak en van het sterven, verheerlijkt mag worden. Zodat de gelovige ook eerlijk mag zeggen, als hij het naar het lichaam slecht heeft: "Ik heb het doodsbenauwd, ik weet geen raad. Maar ik sterf voor rekening van Hem, Die de Opstanding en het Leven is.

AMEN